3e JAARGANG. 23 Februari 1913. No. 8.

ROOMSCHE JEUGD
MALMBERG'S KINDERTIJDSCHRIFT
ONDER REDACTIE V J. J. VERBEETEN DIR. DER BISSCHOPP KWEEKSCHOOL TE UTRECHT
JE MAINTIENDRAI
L'UNION FAIT LA FORCE
UITG. V. L. C. G. MALMBERG NIJMEGEN
UITGEVER VAN DEN APOST. STOEL
OMNIA INSTAURARE IN CHRISTO
DIT BLAD VERSCHIJNT WEKELIJKS
PRIJS 2½ CENT. V. BELGIË 6 CENTIEMEN

Weer verzoend.

WEL een paar uur had Fientje al in het zomerhuisje gezeten en haar lessen geleerd. En nòg was ze niet zóó ver, dat ze met een gerust hart zeggen kon: Ziezoo, nu mag de Zuster vragen wat ze wil, mij krijgt ze toch niet vast."

„Wat moet die Zuster ook altijd zooveel opgeven!" mopperde ze. „En bij het Fransch waren nog wel zooveel woordjes, die ze nog nooit gehoord had! Hè, bah! akelig!"

Half boos was ze opgestaan en liep nu door den tuin, de armen zwaaiend en zacht neuriënd: „Ach die school, ach die les, ach die sommen!"

Maar toen ze bij het hek kwam en de straat inkeek, stond daar ineens haar vriendinnetje.

„Kom, meid, kom toch gauw wat spelen!" klonk het haar vriendelijk in de ooren.

„Ja, spelen!" zei ze, „en ik moet m'n lessen nog leeren."

„Daar!" zei 't meisje troostend en tegelijk stopte ze haar een stuk chocolade in de hand. „Daar! en maak nu gauw, dat je klaar komt."

Weg was 't makkertje en Fientje stond er alleen weer met haar ontevreden gezichtje. Maar de kwade bui was nu wat afgedreven en vol moed ging ze weer terug naar 't zomerhuisje.

Maar eerst moest ze toch eens kijken, wat Cor haar in de hand gestopt had. „Nou maar, 't was fijn hoor!" meende ze. Ze begon 't zilverpapier los te maken.

Hè! heerlijk zoo'n stuk chocolade! en krak! daar brak ze er een stuk af, dat naar 't grage mondje verhuisde. Zóó druk was ze met dat werkje bezig geweest, dat ze kleine broer en zus nog niet eens gezien had, die met een paar groote oogen al hare bewegingen gevolgd hadden en, met de handjes vooruitgestoken, reeds blijde om het zoet vooruitzicht, op hun deel zaten te wachten. Ze schrok er van, toen ze daar ineens een fijn stemmetje hoorde: „Hè toe, Fien! krijg ik ook wat?"

Verwonderd keek ze naar die twee daar aan haar voeten in het gras. Deelen! en dat nog wel met twee anderen! 't Kwam zóó onverwacht, dat ze 't hoofdje onwillig afwendde.

„Kan je denken!" pruttelde ze. „Hé, die jon-

gen toch! Als ie wat ziet, moet ie 't hebben ook!" En zonder zich verder om die twee te bekommeren, liep ze weg naar 't priëel, waar haar boeken lagen te wachten.

„Limburg ligt aan de Maas; hier aan eene zijde, daar aan beide kanten," zuchtte ze terwijl haar vingertje van onder naar boven over haar atlas gleed. Zóó druk was ze weldra weer bezig, dat ze alles rondom zich vergat; dat ze ook het stemmetje in haar hartje niet meer hoorde, dat aldoor maar riep: „Foei Fientje! hoe gierig!"

De kleinen hadden Fien vreemd nagekeken, toen ze zoo wegstoof. Kleine zus was bijna gaan schreien; maar toen dacht broer er juist aan, dat hij toch ook wel iets krijgen kon, zoo goed als Fien. Gisteren was hij immers nog met Anna bij den kruidenier geweest en hadden ze koffie gehaald en thee en suiker. Hij had nog 'n zoet mondje toegekregen en 't was allemaal voor niets geweest, dat ze 't gekregen hadden.

„Kom maar, zus, dan gaan wij ook wat halen," zei hij en dapper stapten ze de straat op en den winkel in bij buurman. Daar vroeg hij chocolade, één stuk voor hem en één voor zus. Buurman dacht natuurlijk, dat ze door moe gestuurd waren en met een vriendelijk lachje reikte hij den kinderen 't verlangde over. Echt, zoo'n buurman! dacht Wim. Dat hij daar vroeger nooit aan gedacht had!

Blij kwamen onze twee weer in den tuin en, of ze 't er om deden om Fien te laten zien, dat ze haar niet noodig hadden, gingen ze ook in 't tuinhuisje zitten, smakelijk happend in de begeerde lekkernij. Fien keek nu op haar beurt verwonderd. Gunst! waar haalden ze dát zoo gauw vandaan?

Den volgenden middag was Fien weer druk bezig in het tuinhuis: „Een broer un frère; twee broers deux frères; een paard un cheval; twee paarden deux chevals. Hè neen! nu moet het weer deux chevaux zijn. Hoe naar toch dat Fransch! Waarom spreken die menschen daar ook geen Hollandsch! Dan hoefde zij zich niet moe te maken op al die vreemde dingen!"

Maar zie; terwijl ze nog stond te trappelen van ongeduld, daar kwamen die twee kleinen weer aangestapt en, alsof ze haar plagen wilden, droegen ze elk weer zoo'n stralend zilverpapier in de handen.

„Wat drommel! waar halen die dat toch vandaan? En zouden ze hier komen om mij te plagen?" vroeg 't meisje zich zelve af. Dat was nu wel zoo niet — daar waren die twee nog te klein voor, maar den schijn had het er toch van.

„Kom, broer, geef Fien ook maar wat,” zei ze met haar liefste stemmetje. Maar broer was doof en scheen wel te meenen, dat hij dat werkje best alleen kon klaar spelen. Dat was nu toch niets aardig van den kleuter en zonder ze goeden dag te zeggen, liep ze naar school.

Maar waarom kreeg zij niets van Moe? Moe scheen anders voorraad genoeg te hebben: gisteren, vandaag! en zij kreeg geen korrel.

Maar 't ergste kwam nog. Toen ze den volgenden dag in den tuin kwam, zat broer er al en weer deed hij zich te goed aan chocolade. Lieve deugd! Hij weer alles en zij niets!

Boos, dat ze zoo vergeten werd, greep ze naar broers hand. Hij zou het misschien nog niet eens merken, als zij er een stukje afknapte. Maar 't was, of de dreumes haar niet vertrouwde; want nog vóór zij zijn handje te pakken had, zette hij een keel op, dat zus het raadzaam oordeelde, haar proef niet voort te zetten.

„Nu!” en ze liet broer haar witte tandjes zien, „gierige jongen,” zei ze nijdig en ze gaf hem een tik op zijn handen, dat het kletste.

't Leeren gaf nu niets meer. Ze greep naar haar boeken, smeet ze in haar schooltasch en voort ging het naar school met een gezicht, of het twee weken storm voorspellen moest.

De school begon. Fien zat in tienduizend angsten. Wat zou er van haar lessen terecht komen? Ze hoopte er nog door te glijden, maar... 't was net, of de Zuster al aan je oogen zien kon, wat je niet kende en dat kreeg je dan juist altijd. Met de Fransche les liep het toch nog gelukkig af; maar met de geschiedenis!... Verbeeld je! Ze wist nog niet eens, wie de eerste graaf was geweest van Holland! De zuster keek verwonderd, dat was nu toch àl te grof! En de meisjes moesten zich goed houden om het niet uit te proesten. Foei! wat was dat dom! Gunst! die weet dàt nog niet! meende ze in de verwonderde blikken van haar vriendinnetjes te lezen. Ze voelde, dat ze rood werd van schaamte en spijt, maar meer toch van toorn.

Die Willem!... o, die Willem toch! Zoo'n nare jongen! Die is van alles de schuld. Wat kan die me ook niet met rust laten, als ik leeren moet! dacht ze bij zichzelve. Na de school was ze heel niet te spreken voor haar vriendinnetjes. Vooral niet, toen zij in de verte er een hoorde zeggen: „Och wat! Laat ze maar leelijk kijken! Dat ze naar de graven van Holland loopt voor mijn part!”

Kleine bliksemstraaltjes schoten uit haar oogen; maar de meisjes bekommerden zich daar weinig om. Zij huppelden en snapten en lachten zoo hard als anders en, rood van toorn liep Fien weg, alleen naar huis.

Ze smeet haar boekentasch in een hoek, zei nauwelijks iemand goeden dag, zelfs moe niet en toen de kleine Wim het ongeluk had, haar juist in den weg te loopen, toen ze de huiskamer wilde binnengaan, kreeg hij een duw.

„Ga toch weg, jongen!” beet ze hem toe.

Fien had reeds een uurtje zitten pruilen, toen langzamerhand allen in de huiskamer bijeen waren gekomen. Moe zat aan een naaiwerkje, de twee kleintjes speelden samen, Fientje had een boek genomen. 't Stond zoo gek daar met een pruilmondje te zitten, zonder dat iemand wist waarom. Maar lezen deed ze toch niet, geen letter. Daar kwam Anna, de meid, binnen en gaf moeder een brief af. Deze scheurde de enveloppe open en de rekening van den kruidenier kwam voor den dag. Dat gebeurde elke twee weken; dan betaalde ze in eens alles, wat er gehaald was. Ze kende het lijstje bijna van buiten: Koffie, suiker... Maar wat is dàt nu?

Twee pakjes chocolade ... ... 30 cent.
Twee pakjes chocolade ... ... 30 cent.
Twee pakjes chocolade ... ... 30 cent.

Wat is dat nu? Wie heeft die gehaald?

„Anna!” riep ze luid en toen de meid binnenkwam:

„Wie heeft er chocolade gehaald bij Jansen?” Anna betuigde daar niets van te weten en ging.

Fientje had die vraag gehoord en met een zegevierenden blik op Willem, riep ze uit: „O, Moe, dat heeft Willem natuurlijk gedaan. Die zit elken middag chocolade te snoepen.” Ze was blij, dat ze haar toorn eens kon luchten.

„Willem?” vroeg moeder verwonderd. „Kom eens hier, jongen! En heel ernstig: „heb jij chocolade gekocht van de week?” Wim wist niet, dat hij wat misdaan had; maar moe keek zoo boos en van zelf begon hij te snikken.

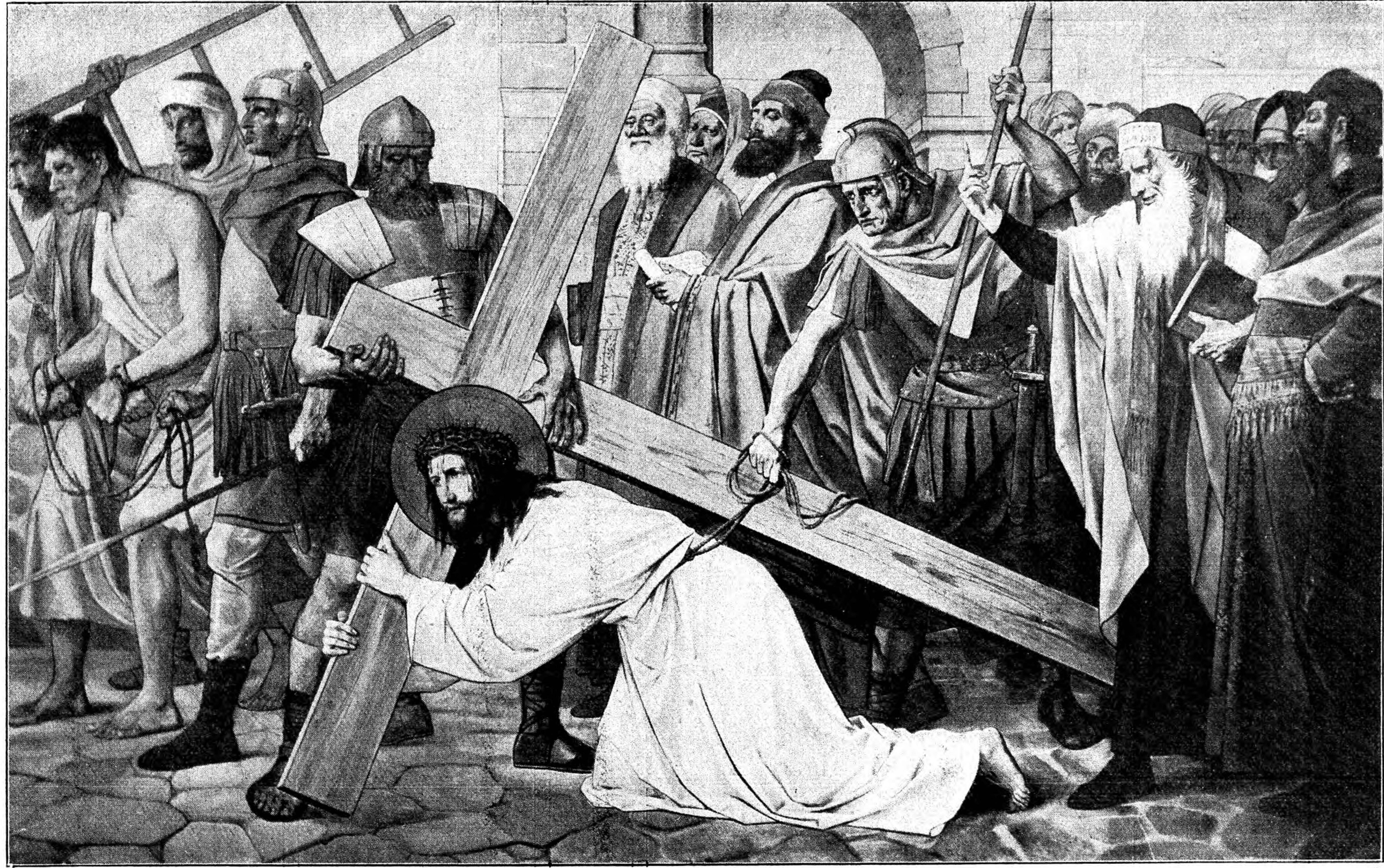
„Ik... ik... heb niets... gekocht, moeke. Buurman gaf het voor niks.” Toen kwamen er pareltjes in zijn oogen en groote tranen rolden over zijn bolle wangen.

Moe begreep ineens het heele geval. Wim was met de meid mee geweest. Anna had haar waren gekocht maar geen cent betaald, omdat buurman betaald werd, als hij de rekening stuurde. Wim had gemeend, dat 't allemaal cadeaux waren. Wat wonder, dat hij er van tijd tot tijd ook op was gekomen, om een cadeau te halen bij buurman!

„Nu, 't is goed voor dezen keer; maar het nooit meer doen, hoor!” zei ze nog met een ernstig gezicht. Ze moest zich goed houden om niet te lachen om 't koddige geval.

Fientje had stil zitten te luisteren. Maar nu ze de traantjes in broers oogen zag en de pijnlijke snikjes hoorde, was ineens alle boosheid weg. Ze sprong op, nam broer in haar armen, veegde hem de traantjes weg, kuste hem op de wangen en fluisterde hem toe: „Zeg maar gauw tegen Moeke, dat je 't niet meer doen zult!”

En de booze bui was weg en de traantjes en alles wat niet goed was geweest. Alleen de onschuldige, gelukkige kindervreugde was in de huiskamer achtergebleven. B. F. MARTENS.

A. EN P. WINDHAUSEN.

VAL VAN JEZUS ONDER HET KRUIS.

O. L. Vrouwekerk, Utrecht.

De eerste val.

Jezus gaat en bloedt en zucht;
Meelijloos is 't groot gerucht.

Jezus gaat en zucht en bloedt,
Roode sporen laat zijn voet.

Rooddoorstreept is zijn gelaat,
Rooddoorplekt zijn wit gewaad.

Roode droppels druppen staag
Uit zijn doornenhoed omlaag.

't Kruishout bonst met zwaren slag
Tegen zijne slapen, ach!

Feller pijnt de doornenhoed,
Krachteloos wankelt zijn roode voet.

't Kruishout hobbelt over steen,
Over grop en goten heen.

Elke schok is nieuwe pijn;
Toef een weinig, Jezu-mijn!

Toeven? Toeven? Och mijn God!
Hoor dat vloeken! Hoor dien spot!

Speren stompen, geesels slaan!
Sneller, sneller moet Hij gaan!

Maar Hij kan niet, wankelt, valt,
En de wreede stoet maakt halt.

Nieuwe woede, feller haat!
Hoe men schopt en trekt en slaat!

Geesels snerpen scherper neer,
Doffer bonzen spies en speer.

Maar geen rilling, die verraadt,
Dat mijn Jezus' Hart nog slaat.

Roerloos ligt Hij daar en bloedt;
Ongeduldig wacht de stoet.

Beulen rukken aan haar en baard,
Slaan met geesels, lans en zwaard,

Schoppen tegen zij en voet,
Maar mijn Jezus ligt en bloedt;

Tot genoeg Hij heeft gerust,
Opstaat en zijn kruishout kust;

Opstaat en weer verder treedt,
Grooter smaad en grooter leed,

Grooter schand nog te gemoet,
Al voor ons! o Jezu-goed!

A. M. D. G.

(*Vervolg.*)

Elza schreef:

Lieve Cecilia,

Ik schrijf, maar aan jou, moeder kan me toch niet helpen. Ik ben erg ongelukkig! De eerste acht dagen van mijn verblijf bij mijn vriendin, waren mijnheer en mevrouw Wiers heel aardig, heel vriendelijk voor me. Ze stelden Adelheid vrij van verschillende lessen om haar gelegenheid te geven groote wandelingen met me te maken. Ze namen me mee op rijtoertjes door hun groot, prachtig park. Ze gaven me mooie boeken cadeau en zoo al meer. Zachtjes-aan veranderden zij. Adelheid kreeg weer haar lessen, moest daarvoor wel drie, vier uren daags studeeren, moest voor haar moeder brieven schrijven, enz. Ik verveelde me dood. Bijna den geheelen dag aan me zelf te worden overgelaten, beviel mij volstrekt niet. Ik werd stil en verdrietig. Mevrouw merkte dat heel goed. Maar in plaats van de dingen weer naar mijn genoegen te schikken, berispte ze mij, zei dat ik bezigheid moest zoeken, raadde me zelfs sterk aan voor een examen te gaan leeren. Ze zinspeelde, hoe leelijk van haar, dat een akte me bij de veranderde omstandigheden goed te pas zou komen. O, wat ben ik bedroefd geweest den heelen dag en boos op vader, die ons in die ellendige omstandigheden gebracht heeft. Ik zal 't nooit vergeven, omdat 't geen ongeluk is, dat de Bank viel, maar omdat

dit gebeurde door zijn eigen toedoen. En wat zal ik nu aanvangen? Ik dank er voor te blijven, waar ik gekapitteld word als een ondeugend schoolkind, maar wat moet ik dan doen? Ik kan toch geen gezelschapsjuffrouw worden? — verbeeld je, ik ben pas zestien jaar, of winkeljuffrouw of kinderjuf? Die drie baantjes zijn me te min. Jij zult me wel raden voor een diploma te gaan werken — zwoegen noem ik 't — maar daarvoor ontbreekt me de lust.

Kun je me niet een gulden of tien zenden Cecilia? mijn laarsjes zijn bijna op, en ik moet een nieuw haarlint hebben. Hoe vreeslijk, dat ik nu laarzen aan de voeten zal moeten hebben, nauwlijks goed genoeg voor een dienstmeisje.

Als ik 't hier niet langer kan uithouden — ik wil nog wat blijven om Adelheid, die altijd lief is — kom ik naar Vredesoord tot... ja, dat weet ik niet. Met moeder gaat 't zeker als altijd, niet vóór- en niet achteruit. Hoe maak jij 't?

Dag, kus moeder voor mij.

Elza.

Landgoed Dennenoord, 20 Juni 19...

't Had de oudere zuster moeite gekost den brief tot 't einde toe te lezen. Ze had 't papier willen ineenfrommelen en wegwerpen. Haar hart was benauwd door de gevoelens van verontwaardiging, van verbazing, van droefheid, die de inhoud van Elza's schrijven daarin had opgewekt.

„'t Is ongelooflijk!" riep Cecilia vuurrood door haar ontroering, „dat mijn zuster van 16 jaar dit kan geschreven hebben. En toch is 't waar. O, 't is vreeslijk, 't is onnatuurlijk, 't is monsterachtig, 't gaat mijn begrip te boven!"... Zij zuchtte van inwendige benauwdheid. „Ik durf moeder den brief niet voorlezen," dacht ze. Ze kent Elza, ze weet, dat ze een zelfzuchtig, ongevoelig, ijdel kind is. Maar zulk een koelheid, aan wreedheid bijna gelijk, zulk een afwezigheid van liefde en medelijden voor vader, moeder en zuster kan de goede moeder met haar rechtschapen hart niet van haar kind veronderstellen en, deed ze het, kon, en moest zij 't gelooven, dan zou 't haar tot den dood toe bedroeven. De gedachte er aan tegelijk met de heilige smart er over, zou stellig haar kwijnend leven, dat zij God zoo dikwijls vraagt te verlengen ter wille van haar kinderen, verkorten."

Zoo peinsde Cecilia lang. Eindelijk stond ze op, borg den akeligen brief in 't eenvoudige, maar nette bureautje, dat Martha voor haar had laten komen als een welkom thuis, en ging naar de voorkamer om haar moeder voor te lezen, met haar te praten en met haar te bidden.

Omtrent drie uur kwam Martha binnen om mevrouw een kop bouillon te brengen. „Ik breng u de bouillon wat vroeger mevrouw!" zei ze vriendelijk, „u heeft zoo heel weinig gebruikt om twaalf uur."

Mevrouw Mauritsen nam de kop aan. „Dank je Martha," zei ze, en toen de vrouw aanziende, die haar vriendin was geworden, fluisterde zij haar toe met tranen in de zachte oogen: „Martha, je moest me voortaan melk geven in plaats van bouillon. We moeten zuinig zijn, Martha, bouillon is duur... Weet je lieve, al kan ik niet veel praten of mij met de huishouding bemoeien... ik denk toch over allerlei... Och, wat zult ge werk hebben om rond te komen, Martha! Ik lig uren lang na te rekenen, hoe je 't redden zult... God geve onze Cecilia spoedig een betrekking. Dat zou veel helpen, ofschoon niet voldoende om geen groote zorg meer te hebben. Zeg, beste Martha, geef me voortaan één ei in plaats van drie eieren daags en, zooals ik straks zei, melk in plaats van bouillon. Zul je 't doen? alle beetjes helpen." Het laatste zei de zieke met een glimlach, die Martha de tranen in de oogen bracht.

„Neen mevrouw!" zei ze, krachtig haar hoofd schuddend, „ik zal 't niet doen. U krijgt uw bouillon en uw eieren en alles, zooals u 't tot nu toe heeft gehad. U heeft dat noodig. Tob er niet over, bid ik u, dat we niet zullen rondkomen. 't Zal best gaan; al kreeg Cecilia zelfs vooreerst nog geen betrekking... Ik heb, vóór ik bij u kwam, met mijn oude, ziekelijke moeder van nog veel geringer inkomen dan we nu hebben, geleefd, goed geleefd, mag ik zeggen."

„Kan ik je gelooven Martha?" vroeg de zieke, hare troosteres met twijfel in de oogen aanziende.

„Ja mevrouw!" antwoordde Martha op beslisten toon. „Ja, u kan en u moet gerust zijn. Toe lieve mevrouw, maak u niet bezorgd, laat alles evenals vroeger aan mij over. Dat zal me zoo innig veel genoegen doen. Wil u 't me beloven?"

Mevrouw Mauritsen beloofde het, en Martha verliet haar met de blijde gedachte, dat haar toespraak tenminste een klein deeltje van 't zielelijden der geliefde meesteres had weggenomen.

Onder hare bezigheden ging ze nog eens na, wat ze al op Coletaheuvel en ook weer dezen dag met Cecilia had besproken en overlegd. Allerlei bezuinigingen moesten ingevoerd, allerlei kleine uitgaven, die ze thans onnoodig noemden, vermeden worden. En mevrouw mocht er niets van merken, 't zou haar te zeer bedroefd hebben. Nu, aan 't ontbijt kwam zij nooit, ze zou dus niet weten, dat de thee zonder suiker en de boterham, enkel zuinig van boter voorzien, gebruikt werden, dat de koffie om twaalf uur — mevrouw dronk nooit koffie — slap, en de kaas, die de zieke ook niet mocht gebruiken, van geringe soort was. Terwijl juffrouw

Donker met handen en hoofd in de keuken bezig was, hield Cecilia, die tijdens 't gesprek tusschen Martha en haar moeder den brief aan den dokter had geschreven, de zieke weer gezelschap tot één uur voor den middagmaaltijd. Dit uur ging ze zich verdiepen in haar studie van 't moeilijkste deel der Fransche grammaire. Dit spande haar zoo zeer in, dat ze al dien tijd geen angst of droefheid of zorg gevoelde. Een vrij hard kloppen op de kamerdeur bracht haar plotseling in de treurige werkelijkheid terug.

„Juffrouw, 't eten staat op tafel!" riep Grietje met haar gezicht om de deur. „De juffrouw heeft heerlijk gekookt," voegde ze er fluisterend bij, „er is pudding met een ei er in en chocolade. Ik heb nooit zoo iets geproefd. Komt u gauw? ik heb zoo'n trek... 't meest in de pudding."

„Ja, ik kom," antwoordde Cecilia met een flauw glimlachje om de aankondiging.

Juffrouw Donker had de tafel zoo geplaatst, dat mevrouw Mauritsen op haar bank kon blijven. De goede Martha had een bijzonder lekkeren maaltijd bereid, hopende daardoor den eetlust der twee dames op te wekken. Ze had er verdriet van, dat beiden zoo weinig gebruikten en hoe lang had ze dit al moeten aanzien.

Moeder en dochter begrepen de goede bedoeling harer gezellin, waren er haar dankbaar voor en zeiden haar dit met blikken en handdrukken. Toch was 't haar en ook de trouwe Martha zelve onmogelijk met genot de spijzen, hoe keurig ook bereid, te smaken, zoo min als ook de andere zegeningen, die haar gebleven waren, met dien zwaren last van treurigheid, angst en onzekerheid op de ziel, om het lot van den armen zwerveling, die misschien geen dak vinden kon, of, vond hij het, er niet durfde binnentreden, uit vrees er te worden opgespoord door hen, die hem vervolgden.

Hoe meer de schemering naderde, des te treuriger gevoelden de drie vriendinnen zich te moede. Juffrouw Donker, die Grietje lang vóór zonsondergang naar huis gezonden, en Cecilia had weten over te halen bij haar moeder te blijven, deed 't werk in de keuken stil, voorzichtig en droevig gestemd, zóó droevig alsof er een stervende in huis was. Toen ze in de keuken gereed was, ging ze zachtjes de gang in tot aan de deur der voorkamer, die aan stond. Hoe stil was 't daarbinnen. „Och, ze zitten weer samen te treuren," dacht ze en ze zag er tegen op den drempel over te gaan. Eindelijk deed ze 't toch en ze zag, wat ze vermoed had. Mevrouw Mauritsen en haar dochter zaten, elkaar omarmd houdend, stil te staren naar den westelijken hemel, waar, onder een donkere wolkenbank een streep rooskleurig licht gloeide, de afstraling van de verdwijnende zon.

Martha voelde tranen in haar oogen komen. Welk een smart sprak er uit die stille, bleeke gelaatstrekken. Ze kon er niet langer naar kijken. Ze maakte eenig gedruisch, en bemerkende, dat de beide treurenden er door gewekt waren uit haar bangen droom, begon ze haar toe te spreken.

„Mevrouw, is u niet erg moe? U heeft langer dan gewoonlijk op uw bank gelegen! Als u 't goed vindt of u verlangt er naar, dan zullen we u in den gemakkelijken leunstoel brengen om daar een poosje een beetje rechtop te zitten vóór u naar bed gaat."

„Graag, Martha," antwoordde de zieke met een vriendelijk, zwak glimlachje.

Een uur later was 't buiten donker geworden en stil. In 't witte huisje waren de bewoners naar bed gegaan. Cecilia was de laatste, die het moede hoofd in 't kussen liet zinken. Het laatste woord, dat ze fluisterend uitsprak was: „Heer Jezus, neem ons allen op in Uw Heilig Hart, 't eerst vader."

VI.

De twee Zusters.

Na aan haar moeder haar eerste kopje geurige thee gebracht, en de belofte van haar ontvangen te hebben — ze had er de zieke om gebeden, omdat zij bijna niets had geslapen, den heelen langen nacht — dat ze haar best zou doen nog een uurtje te sluimeren, zonderde Cecilia zich af in het kamertje tegenover de suite aan de andere zijde van de gang gelegen. Martha had dit vertrek, dat ook een glazen deur had aan den voorkant van 't huis, tot studeerkamer voor haar lieve Cecilia ingericht. Er stond niet veel, en wat er stond was hoogst eenvoudig, maar nieuw en net. Cecilia had er een boekenkastje, een tafel, twee stoelen en een console, waarop een fraaie inktkoker, voorzien van pennenhouders, potlooden en een vouwbeen. Een blauw lancastergordijn en heldere vitrages hingen voor de glazen deur, en de wanden waren versierd met gravuren in eikenhouten lijsten, godsdienstige onderwerpen voorstellend. Cecilia haalde met een lichte ontroering drie brieven uit het lessenaartje, dat op tafel stond. Ze had deze brieven een half uur geleden van den postbode aangenomen en ze in 't lessenaartje geborgen, met 't voornemen ze in 't geheim te lezen, zoodra ze haar moeder zou bediend hebben.

De brieven kwamen uit de stad — twee er van — namelijk de derde droeg den plaatsnaam Vredesoord. Met kloppend hart nam ze den laatsten epistel en opende dien vol hoop. Ze had zoo vurig God gebeden om een werkkring in de nabijheid van haar nieuw tehuis. Zou haar bede al verhoord zijn?

„'t Was de hoofdonderwijzer van de Aloysius-

school, die haar schreef. Hij meldde haar, dat er reeds eenige weken een plaats vacant was aan zijn inrichting; dat een zevental sollicitanten zich hadden aanbevolen en hij aan haar de voorkeur gaf, omdat ze onmiddellijk de ledige plaats kon vervullen, wat de anderen niet konden. Ook stipte hij aan, dat haar stijl en haar schrift een niet geringe aanbeveling waren. Ten slotte noodigde hij juffrouw Mauritsen uit tot een bezoek aan de Aloysiusschool, teneinde kennis te kunnen maken met haar hoofd en met de klasse, die de hare zou worden als zij de betrekking aanvaardde.

Een blosje van blijde verrassing kleurde Cecilia's wangen, gewoonlijk zoo bleek. Ze snelde naar boven om Martha, die daar bezig was, de goede tijding mee te deelen.

„Zoo gauw verwachtte ik zulk een nieuws niet," zei Martha ontroerd." Dus zul je zeker Maandag al wel met je mooie taak beginnen?"

„Ik hoop van ja," antwoordde Cecilia opgewekt. „Ik ga vandaag nog dat bezoek aan de school, waartoe de hoofdonderwijzer me heeft uitgenoodigd, brengen. Elf uur eindigt de voormiddagschooltijd. Ik zal daarom maar terstond na 't ontbijt naar 't dorp wandelen."

Daar Grietje nog bezig was met de ontbijttafel in orde te brengen, ging Cecilia weer naar haar studeerkamertje om nog in haast de twee andere brieven te lezen. In den brief, dien ze 't eerst opende en las, werd haar een betrekking aangeboden van gouvernante bij vier kinderen boven acht jaar, tegen een salaris van f 300 met kost en inwoning. De taak van onderwijzeres aan een school, scheen Cecilia zoo verkieslijk boven die eener gouvernante, dat ze nauwlijks aandacht schonk aan de onderteekening. „Nu nog even den derden epistel," zei ze zacht voor zich heen en sneed de enveloppe open... Wat was dat... geen brief haalde 't meisje er uit, maar een bankbiljet... een bankbiljet van f 1000! Ze legde 't met sidderende hand neer en zocht in de enveloppe. Ja, een klein stukje papier kwam nog te voorschijn, waarop een mannenhand geschreven had:

Aan de hooggeachte Dames Mauritsen, van een vriend, die in ruil voor ingesloten biljet hare gebeden vraagt.

Geen onderteekening volgde, geen adres, geen datum. Cecilia was hevig ontroerd. Vreugde en dankbaarheid, maar ook verdriet en schaamte vervulden haar hart tot benauwdheid toe. Hoe kiesch, hoe bedachtzaam werd de hulp aangeboden. Moest dit hare dankbaarheid niet opwekken? Ja, ja, maar 't was een aalmoes, die haar geschonken werd, f 1000, maar geen eigen verdiend geld! Zoo ver was 't dus met de Mauritsen gekomen, dat hun ondersteuning werd toegezonden!

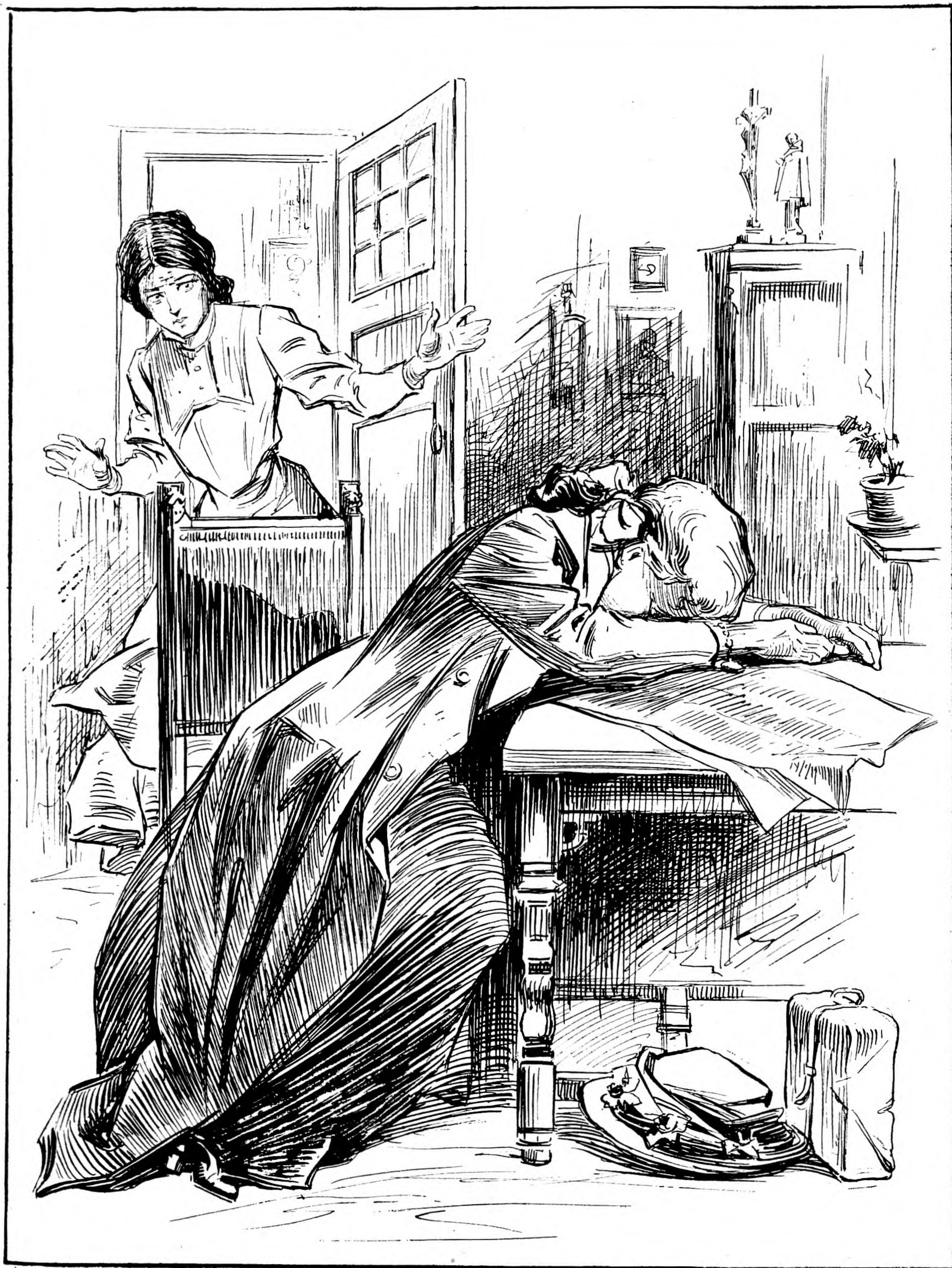
„O mijn God!" zuchtte zij, de bevende handen vouwend, „onze beproevingen vermeerderen... wij zijn een voorwerp van..." Ze zweeg opeens, schudde heftig 't hoofd en vervolgde: „Lieve God, vergeef mij... ik mag, ik wil niet zoo spreken. Neen, neen, ik wil alleen letten op de meening, op de gevoelens, die 't hart van den gever hebben bewogen en gebracht tot de daad, de liefdedaad. En ik zal voor den edelen man bidden en moeder — want ik mag haar 't gebeurde niet verzwijgen — zal met mij meebidden... En ik wil blij zijn met de hulp, mijn God, en u danken, het hart van dien man tot de schoone daad te hebben bewogen."

Met bevende vingers sloot 't meisje het bankbiljet en 't stukje papier weer in den omslag. Na 't ontbijt — neen — onder 't ontbijt, terwijl het dienstmeisje haar boterham at, zou ze de vreemde gebeurtenis aan Martha vertellen. Juist stak ze den brief met den schat in haar kleed, toen haar opmerkzaamheid getrokken werd door 't eigenaardige geluid, dat het tegen den muur zetten van een fiets veroorzaakt. Verrast keek Cecilia op. Was daar iemand?... Opeens werd ze doodsbleek, zag ze daar niet een punt van Elza's lichtblauwe japon om de deurpost fladderen... Ze stond met een zachten kreet op en snelde naar buiten. Ja, daar stond Elza bij haar fiets, met verhit gezicht, verwarde haren en sombere oogen.

„God, Elly, ben jij daar?" fluisterde Cecilia. „Kom hier binnen, Moeder zou schrikken als ze je onverwacht hoorde of zag." Ze sloeg haar arm om Elza's schouder en trok haar zacht haar kamertje binnen. „Ga gauw zitten," zei ze, haar zuster een kus op de wang gevend, „en spreek eens een woordje. Och Elza, wat zie je er... ongelukkig uit..." Ze had kunnen zeggen toornig... maar dat wilde ze niet.

„Ongelukkig, ja, dat mag je wel zeggen," begon Elza, zich den hoed van 't hoofd rukkend en dien naast zich op den grond werpend... „Ik kon 't daar geen dag langer uithouden. Verbeeld je, mevrouw deed niets anders dan me aansporen, aanzetten een betrekking te zoeken. Ze las me advertenties voor uit de krant. Ze liet er zelfs een plaatsen voor mij. Gisteren avond vertelde ze, dat ik bij haar tante kon komen, die te Velden woont. Die wilde graag een jong meisje bij zich hebben om haar voor te lezen, met haar naar de kerk te gaan en haar te helpen bij haar toilet. Kamenier zou ik dus zijn... en nog wel bij zoo'n lastig schepsel... want dat is die oude tante, ik weet 't van Adelheid. Neen, daarvoor bedank ik." Elza drukte na dezen uitval de lippen vast opeen, zette beide ellebogen met een bons op de tafel, waarvoor ze zat, en liet 't hoofd op de handen zinken. Haar zuster keek naar haar met oogen, die vroegen: „Maar Elly, denk je dus alleen maar aan je zelve? Ze vraagt niet naar onze

moeder? Ze onderzoekt niet, of we misschien iets vernomen hebben van dien ongelukkigen vader." Spoediger dan ze 't verwachtte, kreeg

ze een antwoord, en dat antwoord in den vorm van een vraag, deed haar 't hart snel kloppen van blijde ontroering.

„Hoe gaat 't met moeder?" vroeg Elza en haar stem had een geheel anderen klank dan zoo even... „en... en hoor je niets van... van... vader?" Ze verborg haar gezicht, dat ze naar Cecilia had gekeerd, weer in de handen.

„Moeder is zeer zwak," zei Cecilia. „Wij...

juffrouw Donker en ik, vinden, dat zij achteruit gaat." Met bevende lippen had 't meisje gesproken. Toen vervolgde ze met een snik... „neen, van vader weet ik niets... ik bedoel, ik weet niet waar hij is... of hij er in geslaagd is over de grenzen te komen..."

„Wordt hij dus vervolgd door de schuldeischers?"

„Ja, de politie... zoekt hem."

Op dit oogenblik viel er een donkere schaduw op de gezichten der beide zusters, die elkaar juist strak aankeken. Ze wendden werktuigelijk 't hoofd om.

„De krant, dames!" zei de postbode, voor de glazen deur stilstaand. Hij reikte Cecilia het blad over en ging heen. Cecilia had gretig de hand uitgestoken naar de krant. Toch legde ze die voor zich neer op tafel in plaats van de adresband er af te nemen en te gaan lezen.

„Uwe mama roept u, juffrouw," klonk daar opeens Grietjes stem aan de kamerdeur. Cecilia sprong op.

„Kom me niet dadelijk achterna, Elly," fluisterde zij. „Moeder zou schrikken als ze je je zoo geheel onverwacht vóór zich zag. Ik zal je komen halen."

„Goed!" antwoordde Elza met een hoofdknik. Toen greep ze het nieuwsblad, vouwde 't uiteen en liet er haar oogen over gaan.

Toen Cecilia eenige minuten later in 't studeerkamertje terugkwam, vond ze haar zuster met 't hoofd tusschen beide uitgestrekte armen op tafel liggen. „Elly!" riep Cecilia verschrikt... „wat is er?" Ze behoefde geen antwoord, toen ze zag, dat de krant, waarvan Elza haar gezicht had opgebeurd, nat was van tranen. Ze keek haar zusje in de oogen en haar naderend en in de armen sluitend, fluisterde zij met angstige nieuwsgierigheid, vermengd met blijdschap om Elza's smart, die verraadde, dat 't hart van 't kind week begon te worden... „Wat heb je gevonden over... over... vader?"

(*Wordt vervolgd*).

Van de Aarde naar de Maan.

— Of dat vèr is van de aarde naar de maan?

— Ik zou 't denken!

— Als we 't juist willen weten, doen we 't best met dat aan de sterrekundigen te vragen. Op de beroemde sterrenwacht van Greenwich in Engeland weten ze 't ons tegenwoordig tot op 'n kilometer nauwkeurig te vertellen. Daar zeggen ze ons, dat 't 384446 K.M. is. Eerst 't vorig jaar, in 1911, is de afstand van de aarde tot de maan vrij nauwkeurig berekend. De wetenschap maakt echter dagelijks vorderingen, de instrumenten worden verbeterd en dientengevolge zijn de uitkomsten der berekeningen nauwkeuriger.

— 384446 K.M.!

Wat 'n afstand! zul je zeggen. Ja, 't is 'n heel eindje,, da's zeker; maar in vergelijking met den afstand der zon (153.000.000 K.M.) of met dien der vaste sterren, waaronder er zijn, die meer dan honderdduizendmaal zoo ver van ons verwijderd zijn als de zon, zinkt dat stukje van de aarde tot de maan in het niet.

Wanneer we aannemen, dat de middellijn der aarde 12657 K.M. bedraagt, dan is de maan ruim 30 maal dien afstand van ons verwijderd of anders gezegd: Indien er dertig aardbollen in 'n rechte lijn, naast elkaar werden gelegd, dan kon de maan 't 31e bolletje zijn, dat er tegenaan zou liggen, als 'n knikker tegen een rij biljartballen, want de aarde is ongeveer 50 maal zoo groot als de maan.

Zoo er 'n weg liep naar onzen wachter — zoo noemen we de maan — en een „wandelaar" elken dag 30 K.M. op dien weg aflegde, zou hij eerst na 35 jaren de maan bereiken. 'n Aardige wandeling, niet waar?

— Hoe lang je er met 'n vliegmachine over zou doen?

In de veronderstelling, dat 'n vliegenier elk uur 100 K.M. met zijn „vogel" aflegt, zou hij in 5 maanden en 10 dagen dien afstand kunnen doorvliegen. In een jaar kon je dus gemakkelijk op en neer. Dat was best te doen; die snelheid is al lang bereikt en al deed je er wat langer over, dat was ook al niet erg; maar... ja, maar hoe zul je vliegen zonder lucht, want de maan staat ver, heel ver buiten de luchtzee, die onze aarde omgeeft?

— Maar men zou 'n kogel naar de maan kunnen schieten!

— Daar zeg je zoo iets; 'n kanonskogel b.v. Ja, dat zou men kunnen doen, als men dien kogel maar 'n beginsnelheid kon geven, die groot genoeg was om buiten de aantrekkingssfeer onzer aarde te komen. Die beginsnelheid behoeft zoo maar eventjes 12 K.M. per seconde te zijn.

Veronderstel, dat men zoo'n snelheid aan 'n kogel kon geven, dan bleef hij zich steeds van de aarde verwijderen en keerde dus nimmer terug.

— In hoeveel tijd deze kogel den afstand van de aarde tot de maan zou doorloopen?

— Dat zal je meevallen. In minder dan een dag. Als men zulke kogels dan inrichtte voor den postdienst, konden de maanbewoners binnen de 12 uren van ons brieven, kranten enz. ontvangen.

Jammer maar, dat er geen menschen op de maan zijn — tenzij knechts en meiden, die door hunne heeren en mevrouwen „naar de maan" zijn gewenscht — jammer, zeg ik, dat er geen men-

schen op de maan zijn, anders zou 'n bericht afgezonden om 6 uur in den morgen aan 't centraal-station voor ons land „Amsterdam—Maan" nog in den namiddag van denzelfden dag omstreeks 3 uur worden ontvangen.

Maar wat 't ergste was, de minste vertraging in den dienst zou de onaangenaamste gevolgen kunnen hebben voor de afzenders en de geadresseerden. De maan zou juist voorbij kunnen zijn als de kogel kwam... en dan? Ja, dan ging onze „postkogel" met zijn kostbaren inhoud „naar de maan" of laat ik zeggen „langs de maan" naar: „adres onbekend".

Het beste middel echter om den betrekklijk geringen afstand te begrijpen, waarop zich de maan van ons bevindt, ligt in de vergelijking tusschen den tijd, dien het licht van de maan en dat der zon en vaste sterren noodig hebben om naar ons toe te komen. Het licht der poolster heeft daartoe niet minder dan 46 jaren noodig. Op welk 'n ontzettenden afstand moet deze zich dus niet van de aarde bevinden, als je weet, dat het licht 300.000 K.M. in de seconde aflegt. Duizelingwekkende afstand! Het zonnelicht bereikt onze aarde in 9 minuten en het licht der maan in ruim 1 seconde, nog geen 1½ seconde.

We mogen dus waarlijk wel zeggen, dat de maan dicht bij ons staat, dat zij onze trouwe wachter is en met recht schreef Mozes in het boek der Schepping, dat God dat licht daar stelde om „de duisternissen van onzen nacht te verlichten!"

W. ENS.

Oplossing van den rebus uit no. 7.

Ged—acht—en—is.

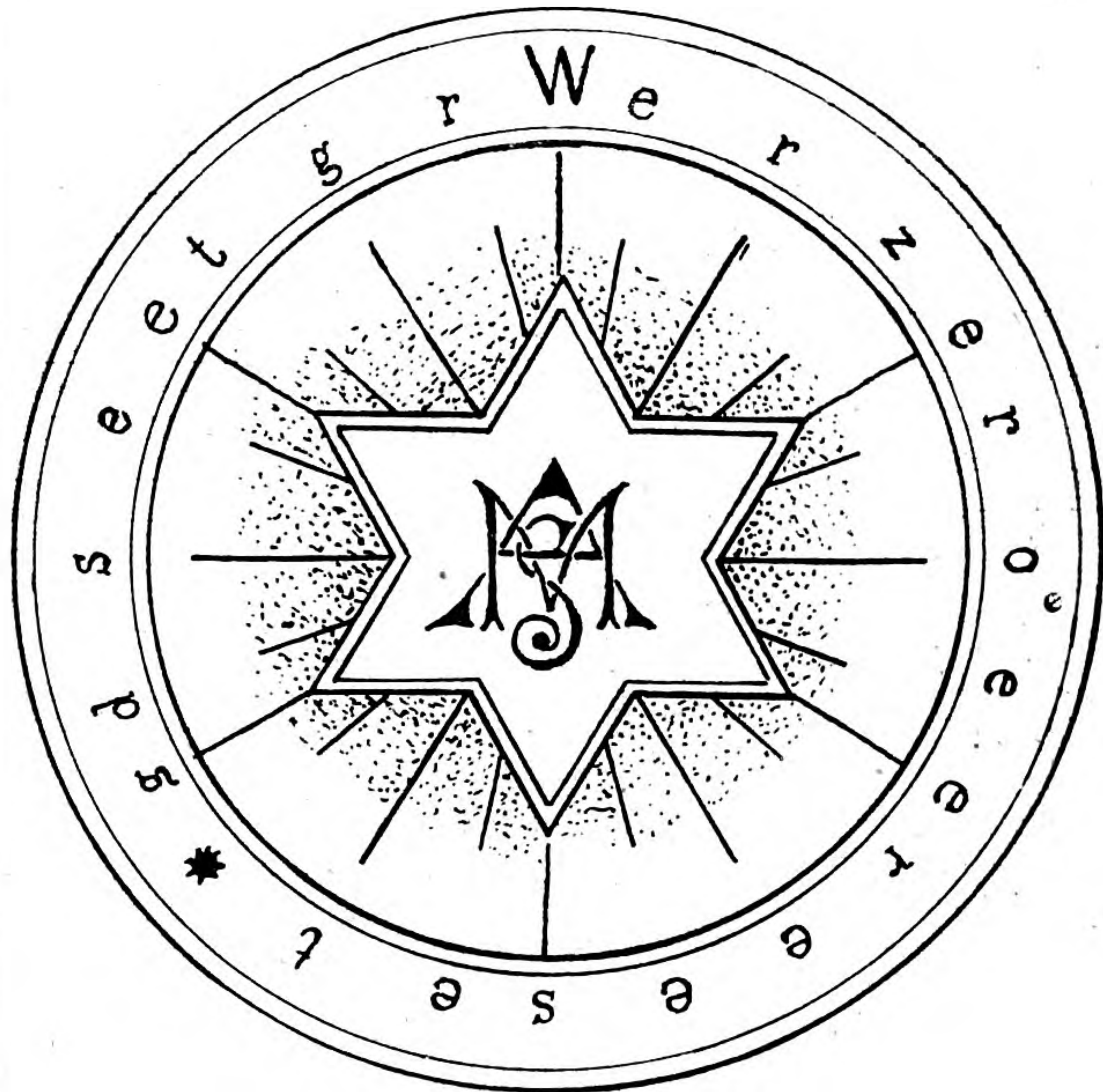
REBUS.

$$\frac{R}{\quad} \text{ of } \frac{\quad}{R}$$

Ingezonden door Helena de Ruyter, Amsterdam.

Sterrenraadsel.

De stralen der ster wijzen de volgorde der letters aan. Je begint bij de letter W. en gaat

rechts om en neemt eerst de stralen, die uit de punten der ster komen. Den tweeden keer de grootste en den derden keer de kleinste stralen. Als je zoo drie keer bent rondgeweest, krijg je een mooien groet.

De drie letters, die in elkaar gevlochten zijn in 't midden der ster, noemt men een monogram. 't Zijn de beginletters van drie woorden, die ook een mooien groet vormen.

Dit raadsel is ingezonden door C. v. d. Zalm, Loosduinen.

37. Vul deze figuur zoo in, dat onder elkaar te lezen komt: Een vrucht — een Spaansche rivier — een peulvrucht — een steengevaarte.

Ieder woord moet dan, behalve van onder naar boven, ook van links naar rechts te lezen zijn.

Jo. Schipperen, Maarsen.

38. Maak van 't volgende een bekend rijmpje van twee regels:

en-op-wat-lang-alle-wat-dingen-doe-zijn-ras-pas-denk.

Anna de Bid. Haarlem.

BRIEVENBUS.

Raadsels, oplossingen van wedstrijden, op zenden aan: Den Heer A. V. SERVAES, Brusselschestraat 38, Maastricht. Oplossingen van gewone raadsels niet inzenden. Voor het aanvragen van nummers van R. J., voor adresverandering, enz., zich rechtstreeks wenden tot den Weled. Heer Malmberg, Uitgever, Nijmegen.

Leerlingen 7de klas, Bogaardenstraat, Maastricht. En hiermee verzeilen we ineens op 't departement van 't Ministerie van Binnenlandsche Zaken. Want de

vriendelijke en mooi in elkaargezette brief is onderteekend door Zijne Exc. Minister J. HEEMSKERK en nog 29 snaken, bepaald allen leden van z'n departement! Zeker mogen jullie in onzen vriendenkring! Met open armen ontvangen!! Als Zijne Exc. dan als wederdienst goedvindt, dat de raadseloome zich ook als lid op z'n departement aanmeldt. Want ik geloof, dat 't daar bij jullie 'n leuk departement is, 'n stel van jolige R. J. vrienden, precies naar m'n hart, die zich met verhalen, platen, wedstrijden, knutselwerkjes, raadsels, ja zelfs nog met 't kleuterblaadje terdege vermaken — die van plan zijn elk nog 'n nieuwen R. J. vriend bij te winnen ('n reuzenplan!!) wat ze alle abonneetjes uit liefde voor hun lijfblad aanbevelen — die met hart en ziel aan den teekenwedstrijd werken als echte „Rembrandjes!! (ze zeggen 't zelf!) — die met de school toch niet tegelijk de R J. verlaten zullen, maar haar trouw blijven, nu ja, wel niet precies tot in den dood, maar toch kort er bij! Beste jongens, jullie brief heeft me veel pleizier gedaan! Tot slot 'n vriendenhand van 't nieuwe lid van jullie departement, den raadseloome!

BERT LEMPERS, Den Haag, komt eindelijk ook 'ns „'n woordje wisselen," om te vertellen, dat ie aan feeën wel geen sikkepitje geloof meer hecht, maar toch de fee op 't einde van den vorigen jaargang, die zich in 'n *witte muis* veranderde, om vriendschap te brengen tusschen 'n deftigen daufijn en 'n armen prins, 'n verhongerd en uitgemergeld gevangene — 'n zeer goed hart toe draagt. Ja, ik vind 't ook jammer, dat er zoo'n goeie feeën niet meer bestaan. Anders nam ik er op slag 'n dozijn in dienst, om, met m'n beste groeten, al weldoende rond te reizen van Oost naar West, van Zuid tot Noord.

Goeie Bert, de teleurstelling heb ik voor 't eind bewaard. Je aardig vers van dien ondeugd:

> Hendrik is een stoute jongen;
> Zie hem op een stoel gesprongen,
> Vaders klok gaat hij bederven,
> Door hem een gezicht te verven.

kunnen we niet opnemen. Je hebt 't wel eerlijk zelf gemaakt zeg je; alleen 'n plaat en Vader hebben een handje geholpen; maar Bert, 't is nu eenmaal zoo de wet. Bij 't bedankje krijg je m'n beste groeten en een ferme hand. Dag Bert!

ROMAIN VAN SINAY, Lokeren, België. Romain, ik getuig 't met u: „'t is warempel afgrijselijk, als de de vaandrager van 'n brigade R. J. vrienden gaat heulen met de wolven in het bosch. Brrr!" Gelukkig voor die brigade, grijpt op 't zelfde oogenblik 'n andere kloeke hand 't vaandel, doet 't hoog boven de brigade uit wapperen, en nieuwe strijders scharen zich onder de banier. Drie en dertig vrienden, Romain, ik zeg weer met u, „'t is vet voor Lokeren." Hoe het vroeger met uw opgezonden hond in z'n werk gegaan is, kan ik niet achterhalen. Doch het zou me spijten, als mistrouwen in de wedstrijden het schoone vaandel neer zou halen. Ik hoop, dat de lotentrommel dezen keer aan Lokeren's inzenders laat zien, dat de wedstrijden wel wezenlijk „ernstig" zijn. Dank voor je wenschen, Ja, „kloeke gezondheid, scherpe oogen en stevige pen" heb ik van noode Tot dank voor je groet „reik ik mijn hand aan Vlaanderenland."

HENRI MATTAM, Lokeren, België. Ja, Henri, ik weet ook, hoe 'n kostscholier naar vacantie kan „hunkeren." Hoe de week vóór de vacantie „nog 'n half trimester lijkt." Ik heb ook m'n tijd gehad, dat „de boeken bestoven waren" (maar dat overkwam mij meest *na* de vacantie), „dat mijn schrijfboeken stuk lagen, mijn broeken kapot, mijne schoenen versleten en mijn kop al zoo zwaar!" Dat ik ook de verzuchting in 't hart had: „Goeie God, houd de zon toch niet stilstaan, maar stoot liever al wat aan de wijzers der uurplaat, want 't schuift er toch zóó traag en lamlendig op af!" Als ge dit leest, Henri, hebt ge uw vacantie al gehad. Doch ijs en sneeuw hebben geen „lol en leut" gebracht. Misschien hebt ge amper uwe „verlamde en stijve beenen kunnen uitrekken," en zijt ge weer aan den slag moeten gaan, zonder dat „de zware kop opbeuring heeft gehad." Ja, vriend, dat zijn miseries in de studiejaren. Het vraagje, dat ge mij opdraagt, is moeilijk voor mij: „Het boeiendste boek voor 'n jong student, die een boekvreter is, een jonge snapper." Maar toch een *verstandige* snapper, die in deze onveilige zaak om raad vraagt. Een mooie serie jongensboeken, die allerkostelijkst vertellen van het Amerikaansche kostschoolleven, zijn de boeken van Pater Finn, uitgave Malmberg: Tom Playfair, f 1,00 — Percy Wynn, f 1,25 — Harry Dee, f 1,25 — Paul Springer f 0,75. De lezing van dat mooie viertal heeft mij altijd „deugd gedaan." Aan lachstof geen gebrek; die mag je bij al je duffe studie wel hebben. „Dè," Henri, „nu steek ik ook al rap mijn bek in de pluimen," en neem met „warmen handdruk en beste groeten" voorloopig (asjeblief niet te lang!) afscheid van mijn Lokersche vrienden

JO, TINI en FRANCIENTJE ANINK, Amsterdam. Ik boos zijn, omdat jullie briefje een poosje uitbleef? Maar, kindjes, je moest eens kunnen zien, hoe vriendelijk de raadseloome tóch nog tegen je briefje gelachen heeft. Nee, Jo, dien plechtigen naam *Johanna* behoef je toch niet te gebruiken. Ik weet nu eenmaal dat je een „echt meisje zijt, met rokken aan, net als je zusjes, en dat je geen jongen zou willen zijn!" Groot gelijk, hoor! De jongens zeggen tòch precies 't omgekeerde! Heeft Francientjes Weesgegroet in de bus jullie zóó verrast? Ja, zoo'n kleine meid ook! En heeft ze van alle Zusters een prentje gehad voor haar schrijfkunst? Wel, wel! En heeft Zuster M. A. „vreeselijk gelachen, o zoo hard?" Och, och! Nou, ik eigenlijk ook wel een beetje. En dan nog een prijs op den koop toe! Ja, ons Francientje is een klein geluksvogeltje! Nu zeg ik tegen m'n 3 vriendinnetjes gauw: dag, dag! Één hand voor Jo, één hand voor Tini, en daar! twee groote handen voor ons dapper Francientje.

MIEN en CILIE VAN ROOYEN, Utrecht. Aardig, dat R. J. eerst onze Mien op kostschool in Den Bosch wat gaat verpoozen bij 't drukke werk, en dan naar ons kleutertje Cilie in Utrecht reist, om die met de mooie plaatjes te gaan vermaken. Maar dat is waar ook, onze vijfjarige kan al *lezen*. Dat kan ik aan haar kleuterbrief wel merken, waarvan ze eerlijk bekent, dat Mien daar ook 'n beetje de hand in heeft. „Mimi" — is dat jou huiselijke naam, Mien? — „heeft me geholpen met schrijven, maar ik heb gezegd, wat we moesten schrijven." Hoe dapper! Nu zal ik je stilletjes vertellen, dat je teekening gerust met potlood mocht, dat ik ze beide in genade heb aangenomen. Dan steek ik gauw één hand uit voor Mien en één voor Cilie! En tot slot zend ik mijn groeten naar twee kanten, naar de oude Hertogenstad en naar de Bisschopsstede. Dag, dag!

2 Februari. A. V. SERVAES.

P. S. De volgende week eerst de kleingoedtrommel.